

โมทนาสาธุสาร

ฉบับเดือนพฤศจิกายน ๒๕๕๕

พระธรรมเทศนาเนื่องในวันมาฆบูชา

วันพุธที่ ๗ มีนาคม พ.ศ.๒๕๕๕

วันนี้เป็นวันมาฆบูชาที่เป็นวันสำคัญในพระพุทธศาสนาที่พระองค์แสดงโอวาทปาฏิโมกข์แก่ภิกษุสงฆ์ ๑๒๕๐ พระองค์ซึ่งล้วนแล้วแต่เป็นเอหิภิกขุ คำว่าเอหิภิกขุก็คือเพียงแต่พระองค์ตรัสว่า จงเป็นภิกษุมาเถิด ธรรมอันเรากล่าวดีแล้ว ท่านจงประพฤติพรหมจรรย์เถิดแค่นี้ย หนวดเคราหายไปบริวาร ๘ มาสวมใส่ ถ้าผู้ที่ยังไม่ได้พระอรหันต์พระองค์ก็จะบอก จงเป็นภิกษุมาเถิด ธรรมอันเรากล่าวดีแล้ว ท่านจงประพฤติพรหมจรรย์ด้วยความชอบเถิด ก็เหมือนกันเนี่ยที่พระองค์ตรัสเนี่ย แล้วพระองค์เป็นอุปัชฌายะคือให้เป็นเอหิภิกขุทั้งหมด

เมื่อพระองค์พระอรหันต์เจ้าทั้งหลายมาประชุมกันที่เวฬุวรรณสวนไม้ไผ่ ในเวลาตะวันบ่ายแล้วพระองค์ก็ให้โอวาทว่า การไม่ทำบาปทั้งปวง การทำกุศลให้ถึงพร้อม การชำระจิตของตนให้ขาวรอบเนี่ยพระองค์ตรัสแค่นี้เพื่อเป็นบรรทัดฐาน คำว่าเป็นบรรทัดฐานก็คือว่าการไม่ทำบาปทั้งปวงเนี่ยเราจะทำยังงัยจึงจะไม่ทำบาปทั้งปวงได้? เราก็คือเป็นคนมีขันติอดกลั้นอดทน อยากฆ่าเขาเราก็ไม่คิดฆ่าใคร

อยากขโมยของเขาก็ไม่คิดขโมยของใคร อยากประทุษฏินิบุตรภรรยาสามีเขาก็ไม่ทำ

อยากหลอกลวงต้มตุ๋นกินเหล้าเมายาก็ไม่ให้เอาเนี่ย

แล้วจึงจะไม่ทำบาปทั้งปวงได้ด้วยขันติให้พระองค์สอนประชาชนทั้งหลายที่ยังไม่รู้เรื่องของศีล ๕ นั้นเอง

แล้วพระองค์ก็บอกการทำกุศลให้ถึงพร้อม การที่จะทำกุศลให้ถึงพร้อมกุศลแปลว่าความฉลาด ฉลาดเราจะทำความฉลาดให้เกิดขึ้นได้อย่างไรจะทำให้กุศลถึงพร้อมได้ยังงัยเราจะทำอย่างไร? เราก็คือต้องไม่อยากทำทานเราก็พยายามทำทานให้ได้ ไม่อยากรักษาศีลก็พยายามรักษาศีลให้ได้

ไม่อยากจะประทุษฏินิบุตรก็พยายามประทุษฏินิบุตรให้ได้

ไม่อยากจะบัญญัติก็อดทนอดกลั้นบัญญัติให้ได้

ขี้เกียจขี้คร้านไม่อยากจะทำความเพียรก็อดทนทำความเพียรไป ขันติทนอะไรไม่ได้ก็พยายามทนให้ได้

ไม่มีสติจะก็พยายามอดกลั้นอดทนพยายามรักษาสติให้ได้

ไม่มีอธิษฐานปรารถนาเพื่อความพ้นทุกข์ก็ต้องอดกลั้นอดทนอธิษฐานปรารถนา

อธิษฐานแปลว่าความปรารถนาต้องการเพราะฉะนั้นต้องให้มีการอธิษฐานปรารถนาเพื่อความพ้นทุกข์

เมตตา รักใคร่ รักไม่จริงอะไรพวกเนี่ย

อดกลั้นอดทนรักให้จริงคือเมตตาในทานคือรักในทานแทนที่จะไปรักหนุ่มรักสาว เมตตาในศีลรักษาศีล

เมตตา รักใคร่ในเนกขัมมะ เมตตา รักใคร่ในปัญญา เมตตา รักใคร่ในวิริยะ เมตตา รักใคร่ในขันติ

เมตตา รักใคร่ในสัจจะ เมตตา รักใคร่ในอธิษฐาน

เมตตา รักใคร่ด้วยเมตตาภายในภายนอกแล้วไม่เบียดเบียนตนและผู้อื่นให้เดือดร้อน

อุเบกขาวางเฉยไม่ได้ก็อดทนอุเบกขาให้ได้

นี่แหละจึงจะเรียกว่าทำกุศลให้ถึงพร้อมด้วยความฉลาด

คือจุดมุ่งหมายพระองค์ก็สอนให้ฉลาดในทานคือการสละให้แล้วก็ว่างเหมือนบริจาคของไปแล้วให้ไปแล้วก็ว่างแล้วหมดไปแล้วก็ว่าง ให้รักในศีลก็คือละเว้นๆแล้วเป็นศีลละเว้นแล้วก็ว่าง

ประพฤติเนกขัมมะพรหมจรรย์คืออดใจเพื่อให้มีทานมีศีลก็เพื่อว่าง

ปัญญาเหตุผลในทานในศีลก็เพื่อว่างเนี่ยการจำแนกแจกทานเนี่ยเราจะทำบุญทำทานเราจะไปทำอะไรไปทำบุญทำทานจำแนกแจกทานเราควรเรามีข้าวมีของขนาดไหนเราจะทำยังงัยเนี่ย

เราใช้ปัญญาเขาเรียกจำแนกทานแล้วก็เพื่อจะมาให้ทานเขาเรียกปัญญาในทาน

ปัญญาในศีลก็ฉลาดในการละการเว้น

เว้นละก็เพื่อว่างในสิ่งที่ไม่ดีไม่ถูกต้องทำนองคลองธรรมผิดศีลผิดธรรมเราก็ละเว้นปัญญาในศีล

ปัญญาในเนกขัมมะอดใจ ถ้าเราชินอดใจไม่ได้เราต้องไปสร้างกรรมทำบาปทำชั่ว

เพราะฉะนั้นเราก็ต้องใช้ปัญญาเนี่ย

ที่แยกแยะในการประพฤติเนกขัมมะอดใจให้ได้เขาเรียกปัญญาในเนกขัมมะ

ปัญญาในปัญญา ก็หมายถึงเหตุผลทั้งภายในภายนอกต้องเคลียร์ให้บริสุทธิ์สะอาด

คำว่าเคลียร์ให้บริสุทธิ์สะอาดคือไม่ให้มีวิตกวิจารณ์สังขารไม่ให้ปรุงแต่ง

แยกแยะว่าอันไหนดีอันไหนไม่ดีแล้วก็ต้องให้จิตเราว่างไม่ให้เป็นกังวลกับความดีและความไม่ดีเนี่ยจึงเรียกว่าปัญญาในปัญญาอีกทีหนึ่ง

แล้วก็ปัญญาในวิริยะเพียรใช้ปัญญาไปทำความเข้าใจ เราเพียรเพื่ออะไร?

เพียรเพื่อว่าง ไม่ใช่เพียรเพื่ออะไรเพียรเพื่อว่าง ทำอย่างไรเราจึงจะมีความเพียรแล้วก็ให้ว่างได้?

ให้ว่างไปตลอดจนตายต้องว่าอย่างนี้ รักษาความเพียรของเราด้วยปัญญา นี้ปัญญาในความเพียร

เพียรเพื่อให้ว่างได้ตลอด คำว่าตลอดคือตลอดอายุขัยจนถึงตายเลยต้องว่าอย่างนี้

ปัญญาในขันตอดกลั่นอดทน ทนอะไรไม่ได้ทนแค่นี้ไม่พอ

ยังทนแล้วว่างไม่ได้เราก็ต้องทนว่างให้ได้ให้เป็นขันตอดกลั่นอดทนทนทานหาญกล้าทุกรูปแบบ

ให้เกิดความเข้มข้นในการอดกลั่นอดทนทนทานหาญกล้าทุกรูปแบบ

ปัญญาในอธิษฐานความปรารถนาคือปรารถนาเราตั้งอุดมการณ์เอาไว้เลย

เหมือนกับเราตั้งความปรารถนาไม่เสร็จไม่เลิกไม่เสร็จไม่กินตายเป็นตาย

ปัญญาในอธิษฐานปรารถนาให้งานสำเร็จ งานทางโลก งานทางธรรม งานทางทิพย์

งานในทางนิพพานเนี่ยเราจะต้องปรารถนาให้สำเร็จลุล่วงให้ได้

ปัญญาในเมตตา รักใคร่ที่ปฏิบัติไม่อ่อนแอไม่ท้อแท้ไม่ไหวเป็นอุปสรรคทำให้ใจเราลุ่มลึก

เราต้องไม่หวั่นไหว ใจเราต้องมีความเข้มแข็งอดทนทนทานหาญกล้า

แล้วปัญญาในการที่เราจะทำยังงัยเราจึงจะอุเบกขาวางเฉยได้

ไม่ไปวอกแวกกับใครๆช่วยวณก่อกวนยุแหย่อะไรไม่สนใจ แล้วเราก็มีขันตอดกลั่นอดทนทำกุศลให้ถึงพร้อมได้

กุศลความฉลาดในทาน กุศลความฉลาดในศีล กุศลความฉลาดในเนกขัมมะ กุศลความฉลาดในปัญญา

กุศลความฉลาดในวิริยะ กุศลความฉลาดในขันติ กุศลความฉลาดในสัจจะ

กุศลความฉลาดในการอธิษฐานปรารถนา

กุศลความฉลาดในการที่จะมีเมตตารักใคร่ในความคิดที่สุดยอดคือรักพระนิพพานเนี่ย เมตตา

กุศลความฉลาดในการที่จะวางเฉย เมื่อเราวางเฉยได้แล้วก็ว่าง

วางเฉยทีหนึ่งก็เท่ากับมีขันติทีหนึ่งก็ว่างทีหนึ่งอุเบกขาทีหนึ่งได้กำไรสองอย่างนั้นนะ

เบกขาจนตายตายเป็นตายทิ้งๆแล้วเราก็กว้าง

กว้างหมดไม่ต้องเกิดวิตกกังวลสังขารไม่ปรุงแต่งเนี่ยเป็นกุศลความฉลาดตามพระพุทธโฆษาปรรวณานิให้ภิกษุ

๑๒๕๐พระองค์เนี่ยเป็นมาตรฐานของการแนะนำสั่งสอนแล้วให้ไปเผยแผ่พระพุทธศาสนา

ไม่ให้ชนทั้งหลายทำบาป

คือพระองค์สอนว่าการไม่ทำบาปทั้งปวงการทำกุศลให้ถึงพร้อมการชำระจิตของตนให้ขาวรอบก็คือทำจิตใจว่างนั่นเอง

ถ้าจิตของเราว่างแล้วนั้นนะจิตของเราก็บริสุทธิ์ขาวรอบได้คือขาวไม่ต้องห่วงในการที่คือบริสุทธิ์จากการไม่ทำบาปทำกุศลความฉลาดบริสุทธิ์จากการทำกุศลให้ถึงพร้อมแล้วก็ไม่มีติดพันบุญทั้งบาปเนี่ยจึงจะบริสุทธิ์สะอาด

เมื่อใจเราว่างบริสุทธิ์สะอาดแล้วนั้นแหละเป็นจุดมุ่งหมายที่พระองค์สอนภิกษุทั้งหลาย๑๒๕๐พระองค์เพื่อให้ท่านสอนเป็นนัยยะอันเดียวกันหมดไม่ว่าภิกษุจะไปทางละองค์ละองค์เนี่ยไปเหนือไปได้ตะวันออกอีสานภาคกลางอะไรเนี่ยแล้วก็แต่ว่ามีนัยยะในการปฏิบัติไม่ให้ชนทั้งหลายหรือประชาชนทั้งหลายเนี่ยไม่ให้ทำบาปทั้งปวงให้จิตเจตนาของภิกษุอรหันต์ทั้งหมดต้องมีจิตเจตนาเพื่อสั่งสอนประชาชนทั้งหลายไม่ทำบาปทั้งปวงให้ได้พระองค์ย้า

แล้วก็ทำกุศลให้ถึงพร้อมคือความฉลาดในทานในศีลในเนกขัมมะในปัญญาในวิริยะขันติสัจจะ อธิษฐานเมตตาอุเบกขา

แล้วก็เมื่อทำได้แล้วก็ไม่ให้ยึดติดทำจิตให้ว่างทั้งหมดเลยเป็นการชำระจิตของตนให้ขาวรอบเนี่ยแล้วจะมีความสุขสงบสุข จิตว่างแล้วก็ถึงซึ่งพระนิพพานเนี่ยจุดมุ่งหมายที่พระองค์แสดงธรรมโอวาทปาฏิโมกข์ ๓ข้อ

คือพระองค์ทรงเน้นไม่ให้ทำบาปทั้งปวงหมายถึงให้พระภิกษุสงฆ์ทั้งปวงล้วนแล้วเป็นพระอรหันต์ทั้งนั้น แต่เพื่อให้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน เวลาใครมาถามเรื่องอะไร! องค์นั้นสอนยังงัย

องค์นี้สอนยังงัยเนี่ยก็จะได้ไม่ผิดพระพุทธโฆษาไม่ผิดตามจิตเจตนาว่าพระองค์ทรงแนะนำหรือทรงชี้แนวทางในการสั่งสอนให้ประชาชนเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันหมดไม่ให้ชนทั้งหลายทั่วโลกทำบาปไม่ทำบาปทั้งปวงทำกุศลให้ถึงพร้อมคือให้มีฉลาดในทาน ในศีล ในเนกขัมมะ ในปัญญา วิริยะ ขันติ สัจจะ อธิษฐาน เมตตา

อุเบกขาเมื่อทำแล้วก็ให้ว่างให้หมดไม่ให้ยึดติดคือเป็นการชำระจิตของตนแต่ละคนให้ขาวรอบก็คือให้บริสุทธิ์ทั้งภายในให้บริสุทธิ์ทั้งภายนอก ว่างทั้งภายใน ว่างทั้งภายนอก

นี่แหละเป็นจุดมุ่งหมายที่พระองค์แสดงโอวาทปาฏิโมกข์ ๓ แก่ภิกษุอรหันต์๑๒๕๐พระองค์เนี่ยเป็นอย่างนี้ เมื่อเรารู้จุดมุ่งหมายแล้วเราก็จะพยายาม ที่พระอาจารย์อธิบายขยายความไปเนี่ย

การที่เราจะไม่ทำบาปทั้งปวงได้ก็ต้องมีขันตอดกลั่นอดทนไว้ มันอยากฆ่าเขาก็อย่าตามใจ
อยากขโมยของเขาก็อย่าตามใจ

อยากประพฤติผิดบุตถรรพสาสมิเขาก็อย่าตามใจให้มีขันตอดกลั่นอดทนเอาไว้

อยากหลอกลวงต้มตุ๋นกินเหล้าเมายาก็อย่าตามใจให้มีขันตอดกลั่นอดทนเอาไว้แล้วก็จะไม่ทำบาปทั้งปวงไ
ด้ด้วยขันติ แล้วก็การทำกุศลให้ถึงพร้อมกุศลแปลว่าความฉลาด ถึงพร้อมในทาน ในศีล ในเนกขัมมะ
ในปัญญา ในวิริยะ ในขันติ ในสัจจะ ในอธิษฐาน ในเมตตา ในอุเบกขาเนี่ย

เมื่อทำกุศลให้ถึงพร้อมได้แล้วรู้แนวทางในการทำกุศลแล้วพระองค์ก็สอนให้ชำระจิตของตนให้ขาวรอบค
อสอนแนะนำไม่ให้ยึดติดสิ่งที่ทำมาแล้วทั้งอดีต ปัจจุบัน อนาคตทำจิตให้ว่างเพื่อพระนิพพานอย่างเดียว
จุดมุ่งหมายพระองค์เพื่อให้ชนทั้งหลายเข้าถึงพระนิพพานเพราะอะไร? เพราะพระองค์
พระพุทธเจ้าสร้างบารมี อุปบารมี

ปรมัตถบารมีเนี่ยเพื่อปรารถนาชนถ่ายสัตว์ให้พ้นจากทุกข์เข้าสู่พระนิพพาน คือพระองค์สร้างบารมีทั้ง ๑๐
ให้เป็น ๒๐ ให้เป็น ๓๐ เนี่ยจึงเรียกว่าทำกุศลให้ถึงพร้อมตามบารมีอันนี้ ถ้าใครไม่รู้ก็ทำไม่เป็นทำไม่ได้
เพียงแต่ได้ยินได้ฟังแล้วก็ไม่รู้ว่าจะทำอย่างไรเพราะไม่มีผู้รู้มาแนะนำ ไม่มาตักเตือนไม่มาพำสอน
ก็เหมือนพ่อแม่ไม่สอนลูกแล้วลูกจะทำอย่างไร?

จะทำอะไรเป็นมันก็ต้องมีทั้งสุขทั้งทุกข์เพราะพ่อแม่ไม่ได้ศึกษาอบรมมา

ปู่ย่าตาทวดไม่ได้สอนมาครูบาอาจารย์ทั้งหลายไม่ได้อบรมสั่งสอนมากก็ทำอะไรไม่เป็น

ถึงแนะนำสั่งสอนแล้วก็ยังไม่กริณนกรอยตะแบงอีกต่างหากเยอะแยะไปหมดเนี่ยต้องเป็นแบบนี้

เพราะฉะนั้นพระอาจารย์จึงต้องขยายความรู้ให้เขาไว้ว่า

พระพุทธโฆษาภที่สั่งสอนพระอรหันต์ที่ทรงแสดงนี้แก่พระอรหันต์ ๑๒๕๐ พระองค์เนี่ยมีใจความแค่นี้

เพื่อให้เข้าไปสอนประชาชนทั้งหลาย ไม่ให้ทำบาปทั้งปวงให้ได้เมื่อพระองค์เน้นหนัก

แล้วก็ทำกุศลให้ถึงพร้อมคือให้ฉลาดในกุศล ฉลาดในทาน ฉลาดในศีล ในเนกขัมมะ ในปัญญา ในวิริยะ
ขันติ สัจจะ อธิษฐาน เมตตา

อุเบกขาเมื่อฉลาดแล้วรู้แล้วเข้าใจแล้วก็ไม่ให้ยึดติดอีกไม่ให้ยึดติดในความฉลาดใช้ความฉลาดก็คือปัญญา
อันนั้นแหละต้องมาพิจารณาทำไมพระองค์จึงสอนไม่ให้ยึดติด?

ทำชำระจิตของตนให้ขาวรอบเพราะปัญญาก็ไม่เที่ยงเดี๋ยวก็รู้มันรู้มันเหตุผลนั้นเหตุผลนี้

ญาณคือความชำนาญจากปัญญาเขาจึงเรียกว่า ปัญญาญาณ

ปัญญาญาณก็ไม่เที่ยงอนัตตาเพราะไม่มีตัวตน

เมื่อเราจุดมุ่งหมายที่พระองค์สอนให้ชำระจิตให้ขาวรอบก็คือให้รู้ว่าเป็นปัญญาที่ฉลาด

ฉลาดแล้วก็ต้องให้ว่างให้หมดไม่ให้ยึดติดในปัญญาและญาณความรู้เหล่านั้น

จะได้ไม่เกิดวิตกวิจารณ์สังขารไม่ให้ปรุงแต่ง

เพื่อจิตว่างตลอดจนเข้านิพพานต้องว่าอย่างนี้เนี่ยจุดมุ่งหมายของพระพุทธเจ้าที่สอนพระอรหันต์สาวก ๑๒
๕๐ พระองค์เพื่อให้ไปสอน

การที่พระองค์แสดงโอวาทปาฏิโมกข์ย่อเนี่ยก็เพื่อให้ไปสอนประชาชนทั้งหลายให้เป็นนัยยะอันเดียวกันให้

มด เมื่อประชาชนทั้งหลายไม่ทำบาปทั้งปวงได้แล้ว โลกก็สงบสุขสันติสุขเกิดขึ้น
ไม่ฆ่าฟันไม่ต้องทำร้ายไม่ต้องไปทำอันตรายกันไม่ต้องไปหาอาวุธยุทธโศปกรณ์ไม่ต้องไปหากุญแจไม่ต้องไป
หาเครื่องป้องกันอะไรเพราะทุกคนไม่ทำบาปแล้วทุกคนก็มีสุขมีสงบสุขสันติสุขเกิดขึ้นแล้วก็มีปัญญาฉลาด
เฉลียวทุกคนฉลาดในการจัดการทำทุกคนมีทาน มีศีล มีเนกขัมมะ มีปัญญา วิริยะ ขันติ สัจจะ อธิษฐาน
เมตตา

อุเบกขาแล้วก็ไม่เบียดเบียนใครด้วยไม่เบียดเบียนตนเองและผู้อื่นให้เดือดร้อนด้วยนี่ต้องว่าเป็นความฉลาด
ฉลาดของพระพุทธเจ้าที่พระองค์ยอมทำทั้งหมดแต่ว่าพระองค์ทรงให้พระอรหันต์เนี่ยยึดเป็นหลักในการที่จะไป
เผยแผ่พระพุทธศาสนาเพราะฉะนั้นเนี่ยเมื่อเรารู้ตามความเป็นจริงแล้วจะได้ทำพิธีต่อไป
เอาสั้นๆแค่เนี่ยแต่ครบถ้วน

ธรรมะก่อนเทศน์มาฆบูชา

อย่าไปบังคับให้เขาต้องไปฆ่าสัตว์ฆ่าคน

อย่าไปบังคับให้เขาต้องไปเป็นโจรไปปล้นไปจี้อย่าไปบังคับให้เขาต้องไปประพฤติผิดบุตถวรยาสามีของเขา
อย่าไปบังคับให้เขาต้องเสียสัจจะเขาตั้งสัจจะแล้วไปทำลายสัจจะเขา

เขาไม่กินเหล้าเมายาก็อย่าไปบังคับให้เขาไปกินเหล้าเมายาชื่อว่าไม่เบียดเบียนผู้อื่นให้เดือดร้อนก็คืออย่าไป
บังคับใจคนอื่นเขาแล้วโยมก็จะได้อยู่เย็นเป็นสุขเดียวโยมอยู่ดีก็มีคนมากวนมีคนมากวนเป็นกรรมเป็นวิ
บากกรรมเพราะอะไร? เพราะเราไปทำกรรมไว้โดยที่เราไม่คิดคิดไม่ถึงว่าเป็นกรรม

คนทำดีแล้วไม่ได้ดีเป็นเพราะอะไร? เป็นเพราะต้องทำความดีใช้หนี้ความดี

เคยฆ่าความดีขโมยความดีประพฤติผิดความดีหลอกลวงความดีหลงความดีของคนอื่นมาเป็นของตนเนี่ย
ครั้งกรรมให้ผลเนี่ยทำดีเท่าไรแล้วก็ได้ดี

คนเลยน้อยใจกินยาตายฆ่าตัวตายโดดน้ำตายเพราะไม่รู้ว่ไอ้ที่ทำดีแล้วไม่ได้ดีเพราะต้องทำความดีใช้หนี้
ความดีเขา เนี่ยต้องมีขันตอดทนเข้มแข็ง

อย่าไปใจอ่อนง่ายๆอย่าไปคิดฆ่าตัวตายง่ายหรืออย่าไปคิดฆ่าเขาง่ายๆ(หัวเราะ) เนี่ยจำไว้ให้ดี

ธรรมะของพระพุทธเจ้าง่ายๆอย่างเนี่ยแต่ทำแล้วมีประโยชน์

ประโยชน์คือเราจะได้มีมิตรมีสหายที่ดีเป็นเพื่อนบ้านที่ดี แล้วก็จะได้ช่วยเหลือเกื้อกูลกัน

สมมุติเอ็งไปรังแกเขาไปกลั่นแกล้งที่หลังเอ็งจะไปจ้างให้เขาๆก็ไม่เอาเขาไม่ยอมได้สตรงค์เอ็งนะ

เขาใจมั๊ย? เนี่ยเรื่องใหญ่เลยเนี่ยต้องผูกมิตรไมตรีไว้สามัคคีที่พระพุทธเจ้าว่า สุขาสังฆ์สละสามัคคี

ความพร้อมเพรียงของหมู่ทำให้เกิดสุข

สมมุติว่าเอ็งทำบ้านคนเดียวมึงแบกไหวใหม่ก็วันก็เดือนก็ปีมันจึงจะเสร็จแต่ถ้าเรามีพรรคพวกมาช่วยกันเดี
ยวก็เสร็จ(หัวเราะ)ยังมีเพื่อนมากสามัคคีมากยิ่งเสร็จเร็วเนี่ยจำไว้

เพราะฉะนั้นลูกน้องทุกคนเอ็งต้องเห็นใจมันบ้างบางที่ถ้าเขาไม่ทุกข์ไม่ยากเขาไม่ไปเป็นลูกน้องเอ็งหรอก

ก่อนเนี่ยที่พระอาจารย์เห็นคนที่ขโมยของพระอาจารย์ต่อหน้าต่อตาพระอาจารย์ พระอาจารย์ก็ยังเฉยเลย

บางที่ดูคนนำมรดกพระอาจารย์ยื่นเฉยๆมันยังไม่ว้าวว่าพระอาจารย์ไปยื่นอยู่เฉยๆ พระอาจารย์ก็คิด เออ!

มันทุกข์มันยากมันลำบากไม่มันไม่มาเป็นคนรับใช้วัดแล้วนี่มันมาเอาเนี่ยพระอาจารย์เฉยๆไม่ว่า

พอมันเห็นพระอาจารย์แล้วมันก็จะอายใจแล้วพระอาจารย์ก็ไป(หัวเราะ)ไม่ได้พูดอะไรสักคำ
นั่นแหละเพราะฉะนั้นเราก็บางครั้งบางคราว โยมต้องเขียนไว้เลยบอก เวลางานขอให้ทุกคนทำไปตามหน้าที่
เล็กงานแล้วเราเพื่อนกัน

มีปัญหาอะไรที่พอจะช่วยกันได้ที่ขอให้บอกเนี่ยนึกถึงคราวเราต้องการทำงานด่วนมากด่วนพิเศษเนี่ยเราพว
กเนี่ยมันจะทุ่มเทให้เราแต่เราก็ให้เขาตามธรรมไม่เอาเปรียบเขาแล้วงานเราจะลุล่วง
เดียวเนี่ยคนมันชั่วนะมันทิ้งงานทิ้งการทำให้เขาเสียหายนะแล้วก็ไอ้พวกเนี่ยเหมือนกับโดนเขาสาปเขาแข่งไ
ม่มีความเจริญหรืออกสังเกตุ ดูเป็นกรรมเป็นวิบากกรรม ไปที่ไหนก็ไม่มีความสำเร็จ

แล้วก็ไปทำของเขาเสียบ้างตัวเองทำเสียหายบ้างเนี่ยเป็นกรรมเป็นวิบากกรรมเพราะไปกลั่นแกล้งเขาไว้ไป
เอาเปรียบเขาไว้ พระอาจารย์จะสอนลูกศิษย์เอาตมาทุกคนไม่ให้กลั่นแกล้งใคร ถึงเอาเปรียบเขาได้ก็ไม่เอา
เพราะถึงคราวถูกเขาเอาเปรียบแล้วมันเสียใจเข้าใจใหม่(หัวเราะ)เนี่ยต้องสอนเอาทุกคนเนี่ยเป็นแบบอย่าง
สอนเอ็งนะแต่ทุกคนฟังหมดเพราะนานๆที่จะมีโอกาสได้ฟังง่าย ๆ ธรรมะง่ายๆไม่ได้ลึกลับซับซ้อนอะไรเลยเน
ียแต่ให้ง่ายกว่านี้พระอาจารย์ก็ยังสอนได้นะเอ็งรู้หรือเปล่า? พระอาจารย์สอนลูกศิษย์เยอรมันเนี่ย
โนพร็อบเบลิ้ม ตาเห็นรูปก็โนให้หมด หูได้ยินเสียงก็โนให้หมด จมูกได้กลิ่นก็โนให้หมด
ลิ้นได้รสชาติก็โนให้หมด กายได้สัมผัสก็โนให้หมดใจได้รับรู้ธรรมารมณก็โนให้หมด ทำไมจึงต้องโน? เพราะรูป
เสียง กลิ่น รส โณภูฐัพพะ ธรรมารมณเหล่านั้นมีปัญหาทั้งหมด

เพราะฉะนั้นเราโนแล้วเราไม่เข้าไปใกล้เราจะได้อ่างจากรูป เสียง กลิ่น รส โณภูฐัพพะ ธรรมารมณเนี่ย
เมื่อจิตเราว่างแล้วเราก็ไม่มีทุกข์เนี่ยโน แต่ใจของเราไม่มีใจเราว่าง

อินเตอร์เน็ตเนี่ยว่างหมดเลยสากลโลกเนี่ยว่างไม่ยึดติดใดๆทั้งหมดเลยอินเตอร์เน็ต(หัวเราะ)
เกมส์ทุกอย่างเกมส์ตาเห็นรูปก็เกมส์จากรูปไม่เอารูปมาใส่ไว้ในใจเราให้มันเกมส์เลยจบ!
หูได้ยินเสียงก็ให้เกมส์ จมูกได้กลิ่นก็เกมส์ ลิ้นได้รสชาติก็เกมส์ กายได้สัมผัสก็เกมส์
ใจรู้คิดนี้ก็ให้เกมส์ไปให้หมด

เกมส์แล้วก็จบแล้วไม่มีอาลัยจิตก็ว่างต่อไปเนี่ยคุณดูได้เยอรมันเนี่ยศรัทธาพระอาจารย์มาก
มาคราวเนี่ยพระอาจารย์เพิ่มอีกสแต่นบายก็คือจิตว่างให้หมดเลยบายๆๆออกให้หมด
แล้วก็เวิร์คเอ้าท์เห็นเข้าไปชมรูปที่ไหนเขาไปดูนางงามที่ไหนไม่เข้า
เขาไปฟังดนตรีที่ไหนไม่ไปเนี่ยพระอาจารย์สอนให้หมดเลยเนี่ยเอาธรรมะง่ายๆเนี่ยหญ้าปากคอกที่ใครๆก็ไ
ด้ยินได้ฟังแต่เอามาเป็นธรรมะสูงสุดเพราะเราไม่เข้าไปใกล้แล้วเราก็ว่างจิตเราว่างแล้วจิตเราก็สงบคือสงบจา
กรูป เสียง กลิ่น รส โณภูฐัพพะ ธรรมารมณเหล่านั้น แล้วเราก็ไม่มีทุกข์กับรูป เสียง กลิ่น รส โณภูฐัพพะ
ธรรมารมณเหล่านั้นเนี่ยง่าย ๆ แบบนี้ธรรมะของพระพุทธเจ้าเป็นธรรมชาติด้วย

ที่พระอาจารย์พูดว่าเอ็งก็เคยได้เห็นได้ยินได้ฟังแต่ไม่ได้คิดว่าเป็นธรรมะ(หัวเราะ)นี่แหละจึงเรียกว่าเหมือน
หญ้าปากคอกใครๆก็รู้ใครๆก็ให้เห็นใครๆก็ได้ยินแต่ไม่ได้คิดว่าเป็นธรรมะสูงสุดต้องว่าอย่างนี้
โยมรู้ใหม่อย่างเอาตมาเรียนป.๔เท่านั้นเนี่ยทางโลกเนี่ย(หัวเราะ)แต่ว่ามีปัญญาพรพชาแรกได้นักธรรมตรี
พรพชาสองได้นักธรรมโท

พรพชาสามได้นักธรรมเอกแล้วก็อยู่ป่าอยู่เขาไม่ต้องพูดกับใครอ่านพระไตรปิฎกพิจารณาพระไตรปิฎกว่า

ทำไมพระองค์สอนอย่างนั้นอย่างนี้เนี่ย จึงเป็นเหตุให้แตกฉานพระไตรปิฎกอาตมาเนี่ย
 แล้วก็สอนง่ายๆไม่ได้ยากเลยเนี่ย
 ใครๆก็ได้ฟังแล้วก็รู้ง่ายไม่ใช่พูดไทยแปลไทยอีกนะนี่รู้แล้วรู้เลย(หัวเราะ)เนี่ยต้องเป็นธรรมชาติแบบเนี่ยเป็นธรรมะธรรมชาติแล้วใครปฏิบัติก็รู้เรื่องรู้ง่ายเข้าใจเร็วแล้วก็ไม่วิตกทุกซักรอนเนี่ยเป็นธรรมะที่สูงที่สุดด้วยพลิกวิกฤตเป็นโอกาสนิพพานัง ปรมัง สุขัง ถ้าจิตเราว่างแล้วก็มีความสุขแล้วเป็นนิรามิสสุขด้วยไม่ต้องอาศัยรูป เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะ ธรรมารมณาก็เป็นสุข
 อยู่เฉยๆจิตเราก็เป็นสุขไม่ต้องไปสังคมาคมกับใครเลยจิตเราก็เป็นสุขเพราะจิตว่าง
 ถ้าจิตเราว่างแล้วก็ข้ามรูปฌานอรูปรฌานไปเลยมีบุญญาธิการสามารถเข้านิโรธสมาบัติได้อีก
 จิตเราว่างแล้วก็จิตอยู่เหนือเวทนาคำว่าจิตอยู่เหนือเวทนา
 คือไม่สุขไม่ทุกข์ไม่ดีใจไม่เสียใจไม่ต้องอุเบกขาด้วยเพราะไม่มีอารมณ์(หัวเราะ)เพราะว่าง ว่างจากอารมณ์
 แล้วก็ว่างจากอารมณ์ก็ว่างจากอสังขด้วยต้องว่าอย่างนี้แล้วก็ว่างจากสังโยชน์๑๐ด้วยสักกายะทิฏฐิ
 วิจิกิจฉา สีลัพพตปรามาส กามราคะ รูปราคะ อรูปราคะ มานะ อุทธัจจะ อวิชชาที่ไม่มี
 เมื่อเราไม่มีสังโยชน์๑๐ร้อยรัดใจเนี่ยเราใกล้ต่อการเป็นพระอรหันต์แล้วง่ายที่อาตมาสอนเนี่ยง่ายมากเปรี๊ยะ
 ญะประโยคยังไม่รู้เลยต้องว่าอย่างนี้ที่อาตมาพูดเนี่ย เหมือนไม่มีอะไรแต่ว่าสุดยอด
 ถ้าเราทำจิตว่างจนตายเนี่ยนิพพานัง ปรมัง สุขญังแล้ว
 ตายแล้วก็เผาฝังแล้วไม่มีอาลัยแล้วที่นี้เนี่ยเข้าใจง่ายเนี่ยรู้ง่ายเข้าใจเร็วเนี่ยที่อาตมาสอนให้โยมรู้ไว้
 อาตมาไม่เคยเลือกที่รักมักที่ชังคนทุกซัคนยากที่ไหนก่อนนี้ใครมาหาอาตมาเนี่ยบอกโยมไม่ต้องเอาอะไรมา
 ถวายอาตมาหรือรดดอกไม้ธูปเทียนก็ไม่ต้องเพราะอะไร? เพราะโยมเป็นคนทุกซัคนจน
 แม้อาตมาสอนอยู่อยากฟังเทศน์ฟังธรรมก็เรียกอาตมาได้นะเพราะพระพุทธรูปเจ้ายังไม่ได้เอาอะไรของอาตมา
 สักบาทสักสิ่งเลยทำไมอาตมาถึงต้องไปอยากได้ของพวกโยมซึ่งเป็นคนทุกซัคนยากเนี่ยเพราะฉะนั้นอา
 ตมาจะทำอะไรไม่ต้องมีหัวหมบายศรีไม่ต้องมีค่าครูด้วยอาตมาทำได้เลยที่ไม่เหมือนครูบาอาจารย์ทั่วโลกต้
 องมีพิธีกรรมพิธีครูเนี่ยหลอกเอาสตาบาค์เขาทั้งนั้นไอ้พวกเนี่ยอย่าไปเชื่อ!

ธรรมะก่อนฉันภัตตาหาร เมื่อวันที่ ๑๖ กรกฎาคม พ.ศ.๒๕๕๘

พระอาจารย์บอกในสิ่งที่โยมอื่นไม่รู้ต้องว่าอย่างนี้
 เพราะอย่างที่ครูบาอาจารย์อื่นๆที่เทศน์ที่สอนทั่วไปนี่ขอโทษที่อาตมาไม่สนใจ
 ทำไมจึงไม่สนใจเพราะเขาฟังจนเบื่อแล้ว
 ต้องเอาธรรมะใหม่ๆเนี่ยแค่หิริโศตตปปะก็สงบได้แล้วโยมเชื่อไหม? สองคำเนี่ยหิริ โศตตปปะ สงบยังงัย?
 ตาเห็นรูปรูปร่างแล้วก็ละอายต่อรูปกลัวจะไปทำบาปเพราะรูป
 หูได้ยินเสียงแล้วรู้เสียงแล้วก็ละอายต่อเสียงกลัวจะไปทำบาปเพราะเสียง
 จมูกได้กลิ่นรู้กลิ่นแล้วก็ละอายต่อกลิ่นกลัวจะไปทำบาปเพราะกลิ่น
 ลิ้นได้รสรู้รสแล้วก็ละอายต่อรสกลัวจะไปทำบาปเพราะรส
 ภายได้สัมผัสแล้วรู้สัมผัสแล้วก็ละอายเพราะสัมผัสกลัวจะไปทำบาปเพราะสัมผัส

ใจเราได้ธรรมารมณแล้วรู้ธรรมารมณแล้วก็ละอายต่อธรรมารมณก็กลัวจะไปทำบาปเพราะธรรมารมณแค่นี้ก็สงบแล้วเห็นมัยแล้วก็ใช้ปัญญาอีกนิดเดียวไม่มากทำยังงัย?

ตาเห็นรูปรูปร่างแล้วก็รูปนี้ที่พระพุทธเจ้าที่นิยมเห็นทั้งหมดเนี่ยของโยมหรือเปล่า?

อาตมากำลังจะบอกธรรมะขั้นสูงให้โยม

แต่อาตมาก็ทำความเข้าใจเหมือนกับที่พระองค์ถามท่านพระอัญญาโกณฑัญญะว่าเนี่ยรูปทั้งหมดที่เห็นที่โยมผ่านมาทั้งหมดเนี่ยของโยมหรือเปล่า? อ้าว! ฟังให้ดีเพื่อทำความเข้าใจให้โยมเข้าใจ

พระพุทธเจ้าว่าสิ่งที่เราเห็นทั้งหมดนั้นนะไม่ใช่เราไม่ใช่ของเรา

เพราะฉะนั้นเราอย่าไปขโมยรูปใครมาไว้ในใจเรา อย่าขโมยเสียง ขโมยกลิ่น ขโมยรส

ขโมยสัมผัสของใครมาไว้ในใจเรา ศีลของเราจึงเป็นศีลวิสุทธิเห็นมัย โยมว่าสูงไหมธรรมะ

แล้วโยมเคยได้ยินหรือเปล่า? ไม่ได้ยินเพราะฉะนั้นอาตมากำลังบอกโยมว่าเนี่ยสิ่งที่เห็นทั้งหมดรูป เสียง

กลิ่น รสไม่ใช่เราไม่ใช่ของเราพระพุทธเจ้าจึงว่าสิ่งเหล่านี้ไม่ใช่เราไม่ใช่ของเรา

เพราะฉะนั้นไอ้ตัวอาสวะกิเลสก็คือตัวอารมณนี่เอง อารมณคือรูป เสียง กลิ่น รส

สัมผัสที่พระพุทธเจ้าว่าเป็นอาสวะกิเลสที่มักไว้ฝังไว้เป็นอเนกชาติที่พาดูติปฏิสนธิมากมายเลยเพราะฉะนั้นเราต้องทำจิตของเราให้ว่างจากอารมณหรือทำจิตให้เห็นอารมณ

เมื่อจิตเราว่างจากอารมณจิตเราเห็นอารมณเนี่ยเขาเรียกจิตเห็นอาสวะหรือเห็นอเวทนา

จิตของเราเห็นอเวทนา ทำไมจึงใช้คำพูดว่าจิตอยู่เหนือเวทนา? เพราะรูป เสียง กลิ่น รส

สัมผัสทำให้เกิดสุขเวทนา ทำให้เกิดทุกข์เวทนา โสมนัสเวทนา โทมนัสเวทนาแล้วก็อุเบกขาวางเฉย

เมื่อจิตเราไม่มีรูป เสียง กลิ่น รส

สัมผัสนี้จิตของเราอยู่เหนือเวทนาจึงไม่สุขไม่ทุกข์ไม่ดีใจไม่เสียใจไม่ต้องอุเบกขาด้วยเพราะรู้แล้วละเลยเพราะรู้แล้วละก็ว่างแล้วเนี่ยอาตมากำลังบอกโยม

ตาเห็นรูปแล้วรูปร่างแล้วว่ารูปนี้ไม่เที่ยงเปลี่ยนแปลงเสื่อมสลายไม่ใช่ตัวตนเหล่านั้นจะได้ไม่มากระทบติดที่ใจเราใจเราจะได้ไม่ไปกระทบติดที่รูปจิตของเราจะได้ว่างจากรูปจิตเราจะได้บริสุทธิ์จากรูปจิตเราจะได้วิมุตติหลุดพ้นจากรูป

หูเราได้ยินเสียงแล้วรู้เสียงแล้วรู้ว่าเสียงเหล่านี้ก็ไม่มีตัวตนเสื่อมสลายหมดเนี่ยอนิจจัง ทุกขัง

อนัตตาไปเองไม่ใช่เราไม่ใช่ของเราแล้วก็ไม่มีตัวตนเสื่อมสลายเพราะฉะนั้นเสียงเหล่านั้นจะได้ไม่มากระทบที่จิตเรา

จิตเราจะได้ไม่กระทบติดที่เสียงจิตของเราจะได้ว่างจากเสียงจิตเราจะได้บริสุทธิ์จากเสียงจิตเราจะได้วิมุตติหลุดพ้นจากเสียง

จมูกเราได้กลิ่นแล้วรู้กลิ่นแล้วกลิ่นเหล่านี้ก็ไม่เที่ยงเปลี่ยนแปลงเสื่อมสลายไม่มีตัวตนกลิ่นเหล่านั้นจะได้ไม่มากระทบติดที่ใจเราใจเราจะได้ไม่มากระทบติดที่กลิ่นจิตของเราจะได้ว่างจากกลิ่นจิตของเราจะได้บริสุทธิ์จากกลิ่นจิตเราจะได้วิมุตติหลุดพ้นจากกลิ่น

ลิ้นเราได้รู้รสแล้วรู้ว่ารสเหล่านี้ก็ไม่เที่ยงเปลี่ยนแปลงเสื่อมสลายไม่มีตัวตน

รสเหล่านั้นจะได้ไม่มากระทบติดที่ใจเราใจเราจะได้ไม่กระทบติดที่รสจิตของเราจะได้ว่างจากรสจิตของเรา

จะได้บริสุทธิ์จากจิตใจของเราจะได้วิมุตติหลุดพ้นจากภพ
 กายเราได้สัมผัสแล้วรู้สึกสัมผัสแล้วรู้ว่าสัมผัสเหล่านี้ก็ไม่เที่ยงเปลี่ยนแปลงเสื่อมสลายไม่มีตัวตน
 สัมผัสเหล่านี้จะได้ไม่มากระทบติดที่ใจเราใจเราจะได้ไม่มากระทบติดที่สัมผัสจิตเราจะได้ว่าว่างจากสัมผัสจิต
 เราจะได้บริสุทธิ์จากสัมผัสจิตเราจะได้วิมุตติหลุดพ้นจากสัมผัส
 ใจเราได้ธรรมารมณ์แล้วรู้ธรรมารมณ์แล้วรู้ว่าธรรมารมณ์เหล่านี้ก็ไม่เที่ยงเปลี่ยนแปลงเสื่อมสลายไม่มีตัวตน
 ธรรมารมณ์เหล่านั้นจะได้ไม่มากระทบติดที่ใจเราใจเราจะได้ไม่มากระทบติดที่ธรรมารมณ์จิตของเราจะได้
 ว่างจากธรรมารมณ์จิตเราจะได้บริสุทธิ์จากธรรมารมณ์จิตเราจะได้วิมุตติหลุดพ้นจากธรรมารมณ์เนี่ยแค่นี้
 ถ้าโยมทำได้ไปนิพพานชาตินี้ ทำไมพระอาจารย์จึงว่าไปนิพพานชาตินี้? พระองค์ตรัสไว้ชัดเลย
 สุขญุตสมาธิ
 พระองค์สอนสุขญุตสมาธิทุกวันนี้พวกโยมนี่เขาเอาอะไรไปสอนกันเนี่ยอยู่ในหลักนักธรรมโทนะสุขญุตสม
 ภาวิพระองค์สอนไว้เนี่ยสุขญุตสมาธิสุขญุตวิโมกข์ สุขญุตสมาธิมีอนัตตาความว่างเป็นอารมณ์
 สุขญุตวิโมกข์หลุดพ้นด้วยความว่าง นิพพานัง ปรมัง สุขญัญญัง
 นิพพานว่างอย่างยิงนิพพานไม่มีอุปาทานยึดติดพระองค์ไม่ได้ปิดบังซ่อนเร้นแต่ไม่มีใครเอาคำเทศน์คำสอน
 ของพระพุทธเจ้ามาสอนเลยไม่มีใครเข้าถึงอยู่ในหลักนักธรรมโทด้วยถ้าใครบวชแล้วไม่ได้เรียนไม่มีสิทธิ์รู้เล
 ยแล้วก็ไม่มีคำอธิบายด้วยเนี่ยอาตมาเป็นครูสอนปริยัติธรรมด้วยนะ อาตมานี้พรรษาแรกได้ตรี สองได้โท
 สามได้เอกแล้วก็อ่านพระไตรปิฎกแล้วก็อยู่ป่าอยู่เขาองค์เดียวด้วยไม่ต้องพูดกับใครทั้งสปีไม่ต้องไปคุยเพ
 ราะอะไร? เพราะไม่สนใจ แล้วก็ป็นเหตุให้อาตมาารู้
 รู้อะไร? รู้ว่าจิตของผู้ปฏิบัติปฏิบัติชอบหมายถึงว่ามีอยู่เพียงแค่อารมณ์เท่านั้นอารมณ์ธรรมอารมณ์
 นัยเดียวกับพิจารณาธรรมเดียวกับพิจารณาวินัย ธรรมวินัยก็เลยเป็นวิหารจิตเครื่องอยู่ของจิต
 อารมณ์ของโลกคือรูป เสียง กลิ่น รสฯลฯ
 ไม่สามารถที่จะฟังฝ่าวิหารธรรมนี้เข้ามาได้เนี่ยพระองค์ว่าโลกุตระธรรมธรรมเหนือโลก
 เนี่ยคำเนี่ยโยมเคยได้ยินมั๊ย โลกุตระธรรมธรรมเหนือโลกส่วนมากไม่มีใครพูดเลย
 แล้วที่พระพุทธเจ้าบอกว่าพระยามัจจุราชจะไม่เห็นเราเพราะอะไร? เพราะจิตของพระองค์เห็นเจ้าหรือข
 องพระองค์เนี่ยมีแต่อนัตตาความว่างมองเข้ามาที่ไรก็ว่างๆ เพราะไม่มีอารมณ์เนี่ยจำไว้
 สิ่งที่อาตมาพูดทั้งหมดโยมไม่เคยได้ยินได้ฟังแน่
 เพราะฉะนั้นสิ่งที่อาตมาพูดเนี่ยต้องการให้โยมรู้ให้โยมเข้าใจแล้วเราจะได้ว่า เออ!
 พระที่ปฏิบัติปฏิบัติชอบเนี่ยยังมีอยู่แล้วโยมจะได้โยมมีปัญหาอะไรหรือใครใครต่อความพันทุกข์มาเลย
 มีคนมาถามอาตมาว่าโยมเป็นคนทุกข์คนยากไม่มีเงินไม่มีทองไม่มีข้าวไม่มีของไม่มีทรัพย์สินสมบัติแต่อย่า
 กทำบุญทำได้ไหมคะ?
 ได้โยมเอาปัญญาทำบุญเอาแรงทำบุญก็ได้ไม่มีอะไรจริงๆ เขายืมถวายเป็นพระพุทธรูปชาก็ยังได้บุญเลยเนี่ย
 ให้โยมรู้ไว้อาตมาเนี่ยสอนเนี่ยอาตมาไม่ใช่เที่ยวไปอยากได้อะไรของใครอาตมาอยู่ที่นี่มาเป็นสิบๆปีแล้วอาต
 มาไม่เคยไปเรียไรทั้งสองหมู่บ้านนี้เลย
 ใครทำบุญก็ต้องทำด้วยความบริสุทธิ์ใจไม่เคยเรียกร้องใครมีศรัทธาอะไรก็มาถวาย

อาตมาบอกแล้วว่าบุญคือความยุติธรรมที่ประกอบด้วยเมตตาบ้าง กรุณาบ้าง มุทิตาบ้าง
อุเบกขาบ้างไม่ใช่อาตมาโกหกเพราะฉะนั้นเมื่อเรารู้จักบุญแล้วเราก็จะรู้จักบาป บาปคืออะไร?

บาปคือไม่มีความยุติธรรม ไม่มีจิตเมตตา ไม่มีจิตกรุณา ไม่มีจิตมุทิตา

อุเบกขาไม่ได้เนียบบาปแล้วยังไม่ทันฆ่าสัตว์ลักทรัพย์ประพฤติดีกาเมบาปแล้วเพียงแต่คิดแค่นี้บาปแล้ว
ที่ขณะจิตเดียวยอมเป็นไปพลัน

พระพุทธเจ้าสอนอะไร? สอนไม่ให้โลภไม่ให้โกรธไม่ให้หลงไม่ให้ราคะโทสะโมหะมานะทิฏฐิถ้าเรามีเข้าขณะ
นั้นพระพุทธไม่มีพระธรรมไม่มีพระสงฆ์ไม่มีสรณคัมภีร์แล้วถ้าเกิดตายลงในขณะนั้นอาจตกนรกเป็นเปร
ตก็ได้สุรกายก็ได้สัตว์เดรัจฉานก็ได้เห็นมัยขณะจิตเดียวยอมเป็นไปพลันเป็นอย่างนี้

พระองค์สอนไม่ให้ปาณา อทินา กาเม มุสาวาทไปล่วงเข้าข้อใดข้อหนึ่งก็แยแล้วถ้าตายลงในขณะนั้น
แล้วโยมรู้มัยว่าพระพุทธเจ้าต้องทำอะไรจึงบริจาคลูกเมียโยมอยากรู้ไหมเป็นเพราะอะไร?

บางคนก็มาถามทำไมใจโหดร้ายเนียบลูกเมียอะไรก็บริจาคหมดเลยอะไรเนีย โยมเคยได้ยินมัย
แล้วโยมรู้ไหมเพื่ออะไร? ให้โยมรู้ไว้เถอะความจริงก็คือความจริง พระองค์ที่สร้างบารมีมา๔

อสงไขยแสนกัลป์จำเดิมแต่ได้รับพระพุทธพยากรณ์จากพระพุทธที่บังกรສັມมาสัมพุทธเจ้าแล้วก็คือว่านั่ง
องฝึกว่างไม่ให้มีเลยเนียสมกับที่พระองค์บอกสุญญตสมาธิมีอนัตตาความว่างเป็นอารมณ์ ใช!

ตรงนี้เองแต่พออาตมาอ่านแล้วอาตมาเข้าใจเลยว่าการที่พระองค์บริจาคทรัพย์สินสมบัติบุตรภรรยาเนียเพ
ื่อฝึกว่างเพื่อมาเป็นศาสตราจารย์สอนพรหมเทพเทวดาที่ใครๆสละได้ยากต้องว่าอย่างนี้แล้วโยมเห็นมัยพระ
องค์รักมัย? รักแน่นอนลูกเมียใครๆไม่รัก ทรัพย์สินสมบัติข้าวของใครไม่รัก? ไม่มี แต่เพื่ออะไร?

เพื่อสัพพัญญุตญาณเพื่อเป็นศาสตราจารย์สอนพรหมเทพเทวดาและมนุษย์ก็เพื่อฝึกว่างนั่นเอง

ทานให้แล้วก็ว่างหมายถึงว่าอนุสติ๑๐นะโยมก็ต้องเคยได้ยินแน่นอนทานให้แล้วก็ว่างแล้วพระองค์บอกว่า
หนักถึงจาคาอนุสติคือการให้ว่าเออ! ให้ไปแล้วก็หมดไปแล้วให้เราสำเหนียกไว้หนักถึงความว่างเอาไว้
ศีลการละเว้นก็ว่างแล้ว

เนกขัมมะ ๕ ตัวเนกขัมมะที่แท้จริงก็คือตัวทานตัวศีลนี้แหละที่เป็นข้อปฏิบัติให้ว่างเนียที่ว่าอดใจคืออดใจที่เ
เรียกว่าเนกขัมมะ

ปัญญา ก็เพื่อปัญญาในทานในศีลก็เพื่อให้ว่างให้มีทานมีศีลอยู่ละเว้นให้ได้วิริยะเพียรก็เพื่อให้ว่างขันตอดท
นก็เพื่อให้ว่าง สัจจะความจริงใจก็มีความจริงใจเพื่อให้ว่าง อธิษฐานก็ปรารถนาความว่าง
เมตตารักใคร่ในความว่าง

อุเบกขาถ้าเราว่างเฉยได้หมดแล้วก็ว่างเนียก็เพื่ออาตมาสรุปลงแล้วอาตมาสรุปยังงัยพระธรรมทั้ง๔๕๐๐๐
พระธรรมชั้นนี้เนียอาตมาสรุปลงสั้นๆเหลือคำเดียวว่านิโรธะความดับทุกข์ก็คือดับอารมณ์นั่นเอง

สิ้นทุกข์ก็สิ้นอารมณ์ พ้นจากอารมณ์นี้เององอาจกล้าหาญที่บอกให้โยมได้ยินได้ฟัง

ถ้าโยมจะถามอาตมาว่าแล้วก็มีมรรฐาน๔๐กองมีประโยชน์อะไรบ้าง?

มีประโยชน์เพียงแค่นี้เป็นอุบายขจัดขยะอารมณ์มะเร็งอารมณ์ในจิตให้เหลือเพียงเอกัคคตาอารมณ์ๆเดียว

เหลือเอกัคคตาจิตๆเดียว เหลือเอกัคคตาธรรมๆเดียวทำยสุดก็ต้องว่าสัพเพ ธัมมา

อนัตตาต้องไม่ให้มีเลยสักอารมณ์เดียวเข้าใจมัยที่นี้สั้นมัย

เนี่ยเอาตมาเนี่ยแทงตลอดพระไตรปิฎกแล้วก็สั้นๆง่ายๆแล้วโยมก็ที่ธรรมะพระพุทธเจ้าว่าที่ผู้ฟังอา
จตรงตามเห็นจริงได้ โยมเห็นจริงมีัยตามที่เอาตมาบอก เห็นจริงหรือเปล่า

เนี่ยเพราะฉะนั้นโยมจะรับรู้ความจริงแล้วโยมจะรู้ว่าเออ!

ศาสนาที่แท้จริงยังมีอยู่แล้วที่สุภาทิเสสนิพพานเป็นยังงัย?

ถ้าเราไม่มีอารมณ์เนี่ยหมายถึงสุภาทิเสสนิพพานแล้วคือเหลือแต่ขันธะนี่ก็คือรูป เสียง กลิ่น รส

สัมผัสไม่มีเนี่ยจึงเรียกว่าสุภาทิเสสนิพพานแต่ขันธะ ยังมีอยู่

พอตอนตายที่พระองค์เรียกว่าอนุภาทิเสสนิพพานก็คือขันธะ

คำว่าอนุภาทิเสสก็คือสิ่งที่เหลืออยู่อันน้อยนี่คือขันธะคือตอนไปนิพพานคือสิ้นชีวิตทั้งหมดคือตายเนี่ยให้โย
มรู้ไว้เนี่ยนิพพานัง ปรมัง สุธญญัง

โยมไม่ต้องห่วงงะทุกอย่างไม่มีอะไรหรืออยู่แล้วเอาตมาสอนลูกศิษย์ทุกคนถึงแม้เราไม่มีได้เงินได้ทองเดียวม

นก็ต้องมีสิ่งที่ชดเชยเพราะในพระพุทธศาสนาไม่มีคำว่าบังเอิญโยมต้องมีจิตเจตนา

เจตนาเป็นตัวกรรมที่พระองค์บอกไว้กมฺมุนา วตฺตตี โลกฺ สัตฺวโลกฺยอุมเป็นไปตามกรรมพระองค์แสดงกรรม

เพราะฉะนั้นคนที่มีลายมือลายเท้าที่ดีบ้างไม่ดีบ้างก็เป็นไปตามกรรมเพราะเคยเอามือเอาเท้าไปทำกรรมดี

บ้างกรรมไม่ดีบ้างบางคนเกิดมาสวยสดงดงามท้ายสุดเกิดอุบัติเหตุหน้าตาเหมือนผีเลยเห็นมัย

นั่นนะกรรมเนี่ยให้โยมรู้บางคนว่าพระอาจารย์แก้ดวงได้ไหม? ได้! อย่างพระอาจารย์เนี่ยแก้ดวงได้

โยมเชื่อมัย?บางคนถามบอกไม่ได้แก้ที่ดวงกระดาดานะโยม

แก้ที่ดวงจิตดวงใจดวงใจไม่มีทานแก้ให้มทานเดี๋ยวนี ดวงใจไม่มีศีลไม่มีทางแก้ให้มศีลมีกรรมเดี๋ยวนี

ดวงใจไม่มีเนกขัมมะแก้ให้มเนกขัมมะเดี๋ยวนี ดวงใจไม่มีปัญญาแก้ให้มปัญญาเดี๋ยวนี

ดวงใจที่เกียจคร้านไม่มีความเพียรแก้ให้มความขยันเดี๋ยวนี ดวงใจท้ออะไรไม่ได้ต้องแก้ทนให้ได้เดี๋ยวนี

ดวงใจที่ไม่ปรารถนาเพื่อความพ้นทุกข์อยู่ดีมีสุขต้องแก้ให้มอิฐฐานเพื่อความพ้นทุกข์ให้ได้

ดวงใจไม่มีเมตตาไม่รักใคร่ความดีแก้ให้มเมตตารักใคร่ความดี

ดวงใจไม่มีอุเบกขาต้องแก้ให้มอุเบกขาให้ได้

แล้วโยมว่าแก้ดวงได้ไหม? ล้านเปอร์เซ็นต์พระอาจารย์เนี่ยแก้ดวงได้แก้ที่ดวงจิตดวงใจแก้ตัวนี้แก้ไม่ได้ทำไม
จึงแก้ไม่ได้?

เพราะตัวเกิดแล้วต้องแก้ต้องเจ็บต้องตายต้องแก้ที่ดวงจิตดวงใจคือแก้ที่ความรู้สึกนึกคิดแนมัย

ชนะชัย เมฆา ผู้ถอดความและจัดพิมพ์

วันพฤหัสบดีที่ ๒๕ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๕

เวลา ๑๒.๓๗ น.